

kunne gaae ind paa denne Afgjørelsesmaade; det er de samme, som have bevirket, at den Commission, som ifjor blev nedsat, og hvoraf jeg har været Medlem, heller ikke troede at kunne gjøre noget Forslag i den Retning; de ere fuldstændig anførte i Motiverne til Lovudkastet, og dem skal jeg altsaa ikke fremdrage. Det Næste, som Tanken maatte ledes hen til, var en Afgjørelsesmaade ved en bestemt Aversjonalsum eller et bestemt aarligt Bidrag fra Nørresundbys Side, og paa dette Grundlag blev der i lang Tid forhandlet mellem begge Communer; det lykkedes imidlertid ikke at komme til nogen Overenskomst i denne Henseende, og da man maatte opgive Haabet om ad den Vej at faae Sagen ordnet, og Nørresundby, hvis Stilling ogsaa i andre Retninger var overordentlig uheldig, trængte paa at faae en Afgjørelse og sluttelig bad Ministeren om at forelægge et Lovforslag i denne Retning, var det, at Ministeren nedsatte den Commission, som jeg har hentydet til, med det Hverv at meddele Ministeriet Forslag om de Vilkaar, under hvilke begge Communerne Sammensmeltning kunde iværksættes, eller Forslag til, hvad der ellers maatte kunne være at gjøre, og navnlig om den tilsigtede Afløsning af Nørresundbys særlige Beskatningsforhold til Aalborg Commune. Jeg har allerede sagt, at Commissionen meget snart maatte opgive Tanken om en Sammensmeltning af forskellige Grunde, blandt hvilke ogsaa den maatte have væsentlig Vægt, at vi paa dette Punkt mødte en ganske bestemt Modstand fra begge Communalbestyrelser, i Særdeleshed fra Aalborgs Communalbestyrelse. Ved Fastsættelsen af den Sum, som, enten det nu skulde være en bestemt Aversjonalsum eller en aarlig Afgift, skulde ydes af Nørresundby til Aalborg som et Bederlug for de tidligere Skatter og Kjendelser, var Commissionen ikke ganske let tilfjelt, fordi det dog tilsidst maatte komme til at beroe paa et Skjøn, hvad der var det Rigtige. Det erkendtes fra alle Sider, at Broen havde havt en væsentlig Indflydelse paa Forholdene til Fordeel for Næringsdriften i Aalborg og en modsat Indflydelse i det Mindste paa mange Næringsgrene i Nørresundby; men det maatte paa den anden Side ogsaa erkendes, at, saalænge Jærdslen over Broen var

belastet med en Afgift, var der endnu Noget tilbage af det, som havde bevirket, at man i 1836 troede at maatte tage saa stærke Repressalier af Nørresundby som dem, der indeholdes i Loven fra det nævnte Aar. Man maatte derfor ved Bedømmelsen af disse Forhold tie til en mere almindelig Vurdering af samtlige Omstændigheder, idet man ikke kunde tilveiebringe saadanne statistiske Oplysninger, der bestemt kunde vise, at i den og den Retning havde Næringsforholdene paa de to Steder havt den og den Fremgang eller den og den Tilbagegang; det vilde ikke have været bevisligt, og i alt Fald vilde det have taget en længere Tid, end man havde til sin Raadighed, idet Sagens Afgjørelse var paatrængende. Men selv om man ad denne Vej kunde have faaet oplyst, hvilken Fremgang eller Tilbagegang der havde fundet Sted i Handelen og Næringsbrugen paa de to Steder, saa vilde det dog i alt Fald have været umuligt at bevise, at denne Fremgang eller Tilbagegang var fremkommen som Følge af, og alene som Følge af, Bontonbroanlægget, og man maatte derfor indskrænke sig til at gjøre sine Forslag i Overensstemmelse med, hvad der maatte synes at fremgaae af en almindelig Betragtning af de forskellige Forhold i det Hele, og i den Henseende havde Commissionen en væsentlig Hjælp. Paa det sidste Stadium af Forhandlingerne mellem de to Communer var der nemlig sammentraadt Mænd saavel fra Aalborg som fra Nørresundby, — for Aalborg Borgmesteren, for Nørresundby Herredsfogden for Kjar Herred, i Forbindelse med Formændene og Viceformændene for de to Communalbestyrelser, — og disse vare blevne enige om, at en Sum af 12,000 Rb., som skulde betales Aalborg med 600 Rb. aarligt i 25 Aar, maatte af Hensyn til alle de bestaaende Forhold anses for en nogenlunde billig Affindelse. Denne Beslutning var imidlertid tagen under Forudsætning af, at de samlede Communalbestyrelser bagefter vilde raitthabere den, og dette skete ogsaa for Nørresundbys Vedkommende, men ikke for Aalborgs, idet Communalbestyrelsen for denne By ikke var tilfreds med den tagne Beslutning. Den Indtægt, som Aalborg havde havt fra Nørresundby, havde nemlig efter et Gjennemsnit for de sidste 5 Aar 1863